

Marko Elsner Grošelj

Sedem pesmi

V vrtu, ki ne sluti

Razsušeni zidovi med velikimi marjetami.
Držati reko in goro skupaj.
Trkati na neznana vrata.
Pečatenje včerajšnjega.
Slike, ki bledijo. Nič več ne odstiram.
Tišina razreže kruh. Staplja se s skalami.
V dežju na brazgotini obraza. Tukaj sem.
Da bi se obrnil proč,
s potnim listom neznane deže.
Sluteč diagonale.
Da bi srečal v oljčnem nasadu prežarjenost,
nizko in visoko, odteklo in obkroženo
s strmimi pobočji.
V motnem steklu, z uganko metulja.
Ker je tu – pred menoj – sprejeto v svojo
goloto. Prhke cinije.
Izpareti pred čebelo v smrekovih vršičkih.
Na okenski polici v nekem bloku.
Z mačjo dlako na zofi.
V ciganskem šotoru, ki diši po življenju.

Hiša potuje tja, kamor

se selijo dišavnice. Postavi se na noge
kot nebogljen otrok, odpre okna na stežaj
za ribe in rakovice. Z valom potujejo
plankton, morske zvezde, luskinaste grbine,
ki jih spremljajo vrt in viseča mreža,
barve češnje in odprta knjiga:
“Potovanje dreves in rastlin, potovanje
rož v košari z naborki obleke, v pasji dlaki
in ptičjem petju, z ladjami in plimo, oseko
in vozovi, potujejo drevesa, skrita semena,
drevo brat, drevo sestra, s smaragdno reko,
potoki, z jasnino na jamboru, sinjino na krilu
letala. Potujejo jasmin, kamilice, arktične plošče,
mravlje, deževni gozd na vezalki čevlja.
Prihajajo, trkajo na vrata, neznana imena,
še ne videna čudesa, kot še nikoli do sedaj,
da bi se poučili o stopnjah oblike, sledeh občutja.”

Vse je odšlo v zabojih

Ostale so gole, vsiljivo bele stene. Begajoče sence nekega prihodnjega življenja. S slikami iz sanj, podob v pokrajinah, ki se še niso odvrtele. V knjigah, starih fotografijah, ponošeni obleki, sledeč kužnemu znamenju, odrezku iz časopisa, sledeč senčnim lutkam, izboljšanemu sluhu. Nič ni ostalo v hiši z žalostnimi okni, ne pajčje koleno ne grobovi pokopanih mačkov. Liste na vrtu, odpadle v prejšnji jeseni, je raznesel veter. Ostali niso niti pasja dlaka, kozji rogovi, prazne steklenice. Opazujem neznano, ki se premika kot črna konjenica, vazo suhih vrtnic, čudne vole, ki ne sledijo poku biča, brušenje rose, cesto pod mesečnim sijem, Goyeve jedkanice in Baconove obraze, drhteče kolaže vrtenja, razblinjanja teles, ki se pokažejo z manj kože, z udi, ki ne bi smeli biti priviti na vzmeti ure. Prerezano oko, izmaknjeno iz ležišča dirkalnega avtomobila, počen zglob, ulit v podstavek, zvlečen na greben, sledeč oknu brez zaves, drobnemu reliefu glicinije, otroku, ki se je rodil iz rastline, s črkami v slini, z usti v besedi.

V nekaj potezah skicirana slika

predstava o ritmu, ki nastaja drugje. Zapredek
v prosojni luči. Temni kodri s sončnimi krili.
Slepeči sij na prstu, ki odhaja od doma.
Opuščena ostrina, čistejša sled vetra.
Odloženi kamni sredi vrta, čeprav je zima.
Jablana ne bo oslabela, brstenje ostaja
neporaženo. Hlad sestavlja pastelne barve,
zanihane, brez naslova. Poželenje je
razvezano v spominu, ponavljajoč vajo.
Ostaja slast v pozibavanju, neizbežna
pozornost vseh dreves.

Dolgo poslušanje dežja

prinaša nove zgodbe, igrive zvoke žlebov,
mežikanje svetlobe. Potovanje na sever,
kamor si obljubil, da prideš. Semena
orhidej so polna čudenja in skrivnosti.
Kosmi prediva prinašajo žerjavico v očeh.
Tihoto na vejah, grobo, stesano gluhoto
ravnine. A ko se vrnem, cingljajoča
pločevina na strehi vztrajno jemlje času
hlad in molčečnost, prevezo bršljanu.
V kamnitem zvenu, na pragu lepote.

Tu je: dom jezika, pisana blazina

na konici prstov, smeh platan in oreščkov, z rokami
med ti in jaz, obroba svilenih semen, lesena lopa,
drevo na polju, ki se uči sprejeti zimo, iskalci kruha,
iskalci otokov, zdrznjeni in vrnjeni nazaj v neko
popoldne, tu je ta pogled, ki ti sledi in se čudi
šelestenju, nizkim preletom, našobljenim ustnicam
in joku, tu je razcveteni kostanj, april v poudarjenih
barvah, ki te nežno boža, dišavnica, ukradena
v zvoniku, ki jo je veter odnesel ponovno k rojstvu
in mežika pod vekami, kot luč na izmišljenih poteh,
s svetilnikom in belim perilom, kjer jutranja voda
išče glas v začaranem odmevu, jeziku pršca,
ki šiva mojo srajco.

Na mizi je pripravljen sončen zajtrk

Prevladuje rumena z modro podlago.
Stepeno jajce, rukola in rogljiči
so v drugačnem razmerju.
V kozarcu vrhovi gozda izrišejo zasnutek
sinjine. Ura je ustavljena,
do marelične marmelade in masla
je steza skozi praprot.
Na lupini kutine se sonči martinček.
Vinsko rdeč madež je v neskladju
s pomarančnim sokom.
Za hip obudi kratkotrajni spomin.
Med zelišči in semeni se potika vrt,
prijetno presenečenje ognjiča.
Z odloženimi beležkami,
zvezki z navadnimi imeni.
Divjim tobakom in žolto trobento.
Leksikon vsakdanjega jutra
v nekem drugem jeziku.